

Upírské
denníky 5

NÁVRAT

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 5

- Návrat

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 5 - Návrat – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírské deníky 5

NÁVRAT L. J. SMITHOVÁ

*Kathryn Jane Smithovej,
mojej nebohej matke,
s láskou*

Úvod

S *te-fan?*

Elena sa znechutene zmraštila. Slovo, ktoré si vytrvalo myslela, neznelo tak, ako chcela.

„Stefan,“ zopakoval on. Oprel sa o lakeť a zadíval sa na ňu očami, pri pohľade do ktorých takmer zabúdala, čo chce vyjadriť. Žiarili ako zelené jarné lístie pohľadzné slnkom. „Stefan,“ zopakoval. „Povieš to aj ty, láska moja?“

Elena naňho vážne pozrela. Bol až na smrť krásny: bledá tvár s ostro rezanými črtami, tmavé vlasy padajúce do čela. Chcela vložiť do slov všetky pocity, ktoré sa hromadili za hradbou jej nemotorného jazyka a zaťatej mysle. Potrebovala mu položiť toľko otázok, túžila mu toho toľko povedať. No zvuky sa zatiaľ netvorili. Zostávali jej ako prilepené na jazyku. Dokonca sa s ním nevedela roz-

právať ani myšlienkami – obrazy, ktoré k nemu vysielala, boli roztrieštené.

Nečudo. Písal sa ešte len siedmy deň jej nového života.

Stefan jej rozprával, že keď sa prebudila prvý raz, keď sa prvý raz vrátila zo záhrobia a zanechala tam upírsku podstatu, vedela chodiť aj hovoriť a mala všetky schopnosti, ktoré ju teraz opustili. Netušil, prečo všetko zabudla – ešte sa nestretol s nikým, kto sa vrátil z ríše smrti, teda okrem upírov. Upírkou predtým Elena bola, no teraz už určite nie je.

Stefan ju každý deň chválil za pokroky. Darili sa jej stále nové obrazy a nové myslené slová. Niekedy celkom nerozumela ani jemu, no Stefan bol presvedčený, že jedného dňa – a to už čoskoro – bude opäť sama sebou. Znovu sa bude správať ako tínedžerka, ktorou nazaj je, a prestane byť takmer dospelou mladou ženou s myslou dieťaťa – lebo takú ju teraz poslali na svet duchovia. Prestane vidieť svet večne užasnutými detskými očami.

Elena si pomyslela, že duchovia sa k nej nezachovali celkom fér. Čo ak si Stefan nájde inú, kým sa ona naučí rozprávať, chodiť – ba aj písať? Trápilo ju to.

Keď sa raz Stefan prebudil, zistil, že Elena nie je vo svojej posteli. Našiel ju v kúpeľni, kde zúfalo lúštila noviny, odhadovala zmysel čarbaníc, ktoré, ako vedela,

boli slová – slová, ktoré kedysi bez ťažkostí chápala. Papier bol bodkovaný od jej slz. Písané slová jej stále nič nehovorili.

„Prečo, láska? Naučíš sa čítať, neboj sa. Prečo sa tak ponáhľaš?“

Potom uvidel ceruzku, ktorú zlomila v kľčovitom zovretí, a tiež starostlivo pozhrňané papierové vreckovky. Ležali na kôpkach, lebo sa z nich pokúšala poskladať tvary podľa vzoru slov. Možno keby vedela písať ako iní, Stefan by prestal spávať v kresle a objal by ju na veľkej posteli. Nehľadal by si staršiu a múdrejšiu. Vedel by, že je dospelá.

Videla, že to Stefanovi dochádza. Do očí mu vstúpili slzy. Vychovali ho v presvedčení, že muž nesmie plakať. Preto sa teraz k nej obrátil chrbtom a veľmi dlho pomaly, zhlboka dýchal.

Potom ju vzal do náručia, odniesol ju do postele vo svojej izbe, pozrel jej do očí a povedal: „Elena, povedz, čo odo mňa chceš. Urobím to, prisahám, aj keby si chcela nemožné. Len mi to povedz.“

Slová, ktoré mu chcela myšlienkami poslať, sa v nej zasekli. V očiach ju zaštíпали slzy a Stefan jej ich poutieral končekmi prstov, ale zľahka, akoby sa bál, že silnejším dotykom poškodí vzácny obraz.

Elena zdvihla hlavu, zatvorila oči a mierne našpúlila pery. Chcela bozk. Lenže...

„Máš myseľ dieťaťa,“ pokrútil hlavou Stefan. „Ako by som ťa mohol využiť?“

Kedysi dávno, v tom už neexistujúcom živote, mali vlastnú znakovú reč a Elena si ju pamätala. Vtedy si občas prstom poklopkala po tom najmäkšom, najjemnejšom kúsku pokožky pod bradou.

Znamenalo to, že sa cíti neprijemne. Že ju niečo ťaží, akoby mala v hrdle hrču. Znamenalo to, že chce...

Stefan zaúpel.

„Nemôžem...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Ešte nie si taká ako predtým...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Počúvaj, láska moja...“

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Uprela naňho prosebný pohľad. Keby mohla prehovoriť, povedala by toto: *Prosím, ber ma aspoň trochu vážne. Nie som úplne hlúpa. Prosím ťa, počúvaj, čo ti chcem povedať.*

„Trpíš. Veľmi trpíš,“ preložil Stefan jej gesto do slov a rezignovane, trochu otupene vzdychol. „Ak... ak si vezmem iba trochu...“

A odrazu boli jeho prsty rýchle a sebaisté, posúvali jej hlavu, nadvihli ju, obrátili v tom správnom uhle, a potom pocítila, ako jej na dvoch miestach prebodol pokožku. To ju konečne presvedčilo, že naozaj žije, že nezostala duchom.

Vtedy si bola istá, že Stefan ľúbi iba ju a nikoho iného, a že mu bude vedieť povedať aspoň niečo z toho, čo chce. No musela mu to povedať tichými výkrikmi – radosti, nie bolesti –, kým okolo nej padali hviezdy a kométy. Tentoraz Stefan nevládal vyslať ani jedinú myšlienku, tentoraz onemel on.

Pomyslela si, že je to fér. Potom ju už každú noc objímal a ona bola šťastná.

Damon Salvatore si hovel vo vzduchu, zľahka opretý o konár... čoho vlastne? Ach, kto sa stará o mená stromov? Komu na nich záleží? Hlavne, že strom bol vysoký a dalo sa z neho nazrieť do izby Caroline Forbesovej, ktorá bola až na treťom poschodí. Hlavne, že sa o jeho kmeň dalo pohodlne oprieť. A tak sa usalašil v pevnej rássoche, založil si ruky za hlavu, jednu nohu obutú v štýlovej čižme spustil z konára a frajersky ňou pohojďoval desať metrov nad zemou. Spod privretých viečok ako mačkovitá šelma pozoroval svoj objekt.

Čakal na tú magickú chvíľu, ktorá príde o 4:44 nadránom, keď Caroline zopakuje svoj bizarný rituál. Videl ho už dvakrát a stále ho fascinoval.

Potom ho uštipol komár.

Absurdné, pretože komáre na upírov neútočia. Ich krv nie je taká výživná ako ľudská. No rozhodne ho čosi na šiji uhryzlo.

Prudko sa zvrtol, rozvíril vlahý vzduch – a nevidel nič. Len ihličie. Nič tu nelietalo. Nič sa neplazilo.

Tak dobre. Asi ho bodla ihlička. No rozhodne to bolelo. Bolesť vôbec neustávala, práve naopak, zhoršovala sa.

Nejaká včela, ktorej sa zunoval život? Damon si opatrne siahol na šiju. Nenahmatal vačok s jedom ani žihadlo. Len mäkkú a bolestivú hrčku.

O chvíľu sa znovu zadíval na okno.

Nebol si istý, čo sa tam deje, no cítil náhlu vibráciu sily okolo spiacej Caroline, ako keby tam niekto natiahol drôt pod vysokým napätím. Pred niekoľkými dňami ho práve tento výboj privolať, no potrvalo to, kým vypátral jeho zdroj.

Hodiny blikli. Bolo 4:40 a budík zapípal. Caroline sa prebudila a šmarila ho o stenu.

Máš šťastie, dievča, labužnícky si pomyslel Damon. Keby som nebol upír, ale človek so srdcom lotra, tvoja cnosť – ak ešte nejakú máš – by bola ohrozená. Našťastie pre teba, takých zábaviek som sa musel vzdať pred skoro piatimi storočiami.

Damon sa usmial doprázdna, asi dvadsatinu sekundy si úsmev aj udržal, a potom razom zväžnel. Oči mu ochladli. Znovu sa zadíval do otvoreného okna.

Áno... vždy si myslel, že jeho hlúpy mladší brat nevie Caroline Forbesovú doceniť. Dievča nepochybne stálo za pohľad aj za hriech: malo štíhle, dobre tvarované opálené telo, okolo tváre jej ako kaskáda padali vlny bronzových vlasov. A ešte to, čo mala v hlave! Myseľ od prírody zvrhlá, zádrapčivá, pomstychtivá. Lahôdka. Ak sa nemýli, na stole mala rozrobených niekoľko bá-bik vúdú.

Super.

Damon mal veľmi kladný vzťah k umeleckej tvorivosti.

Cudzia sila stále bzučala a jemu sa stále nedarilo odhadnúť ju. Vychádza z dievčiny? Nie.

Caroline chvatne siahala po látke, ktorá pripomínala hodvábnu zelenú pavučinku. Vyzliekla si tričko s krátkymi rukávami tak rýchlo, že to takmer nepostrehli ani oči upíra, a natiahla si zvodnú bielizeň, v ktorej vyzerala ako princezná z džungle. Zaujato uprela zrak na vlastný odraz vo vysokom zrkadle.

Na čo čakáš, dievčatko? Uvažoval Damon.

Pozor, mal by byť nenápadný. Takže... Čosi tmavé sa zatrepotalo, na zem padlo ebenové pierko a na strome už sedela len mimoriadne veľká vrana.

Damon vtáčím okom sledoval Carolinin pohyb. Dievčina sa mykla dopredu, akoby ju zasiahla elektrina. Potvorila pery, stále sa dívala na seba.

Potom sa usmiala. Na uvítanie.

V tej chvíli Damon zistil, odkiaľ vychádza tá sila. Zo zrkadla. Sila nebola v tom istom rozmere ako zrkadlo, ale vychádzala z neho.

Caroline sa správala prinajmenšom čudne. Odhrnula si bronzové vlasy, až jej divo padli dolu chrbtom k pásu, oblizla si pery a usmiala sa, akoby zazrela milenca. Prehovorila a Damon ju dobre počul.

„Ďakujem. No dnes ideš neskoro.“

V izbe bola stále sama a Damon ani nepočul odpoveď. Až na to, že Caroline pery v zrkadle sa nepohybovali ako pery dievčaťa v izbe.

Bravo! Damon v duchu zatlieskal tomu, kto vymyslel ďalší trik na oklamanie ľudí. Nech si ktokoľvek, toto sa ti podarilo!

Čítal z pier odrazu v zrkadle a vyrozumel čosi ako prepáč. A ešte slovo krásna.

Damon naklonil hlavu.

Caroline v zrkadle hovorila: „... ani nemusíš... po dnešku.“

Skutočná Caroline prevravela zastretým hlasom: „No čo, ak sa mi ich nepodarí oklamať?“

Odraz odpovedal: „... na pomoc. Neobávaj sa, naozaj...“

„Okej. No nikomu sa nič vážne nestane, však? Teda, nejde tu o smrť... smrť ľudí...“

Odraz: „Čo ti to zišlo na um?“

Damon sa v duchu usmial. Koľkokrát už počul podobné rozhovory? Sám bol pavúkom a vedel, že s muchou treba najskôr nadpriať reč, potom ju zbaviť obáv, a kým sa spamätá, získať od nej čokoľvek na svete. A brať si to, až kým už pavúk muchu nepotrebuje.

A potom – čierne oči sa mu zablykli – priletí ďalšia mucha.

Caroline nervózne spínala ruky. „Ale nezabudni... veď vieš. Nezabudni na svoj sľub. Naozaj ma ľúbiš? Naozaj?“

„... dôveruj mi. Postarám sa o teba – aj o tvojich nepriateľov. Je to na dobrej ceste...“

Caroline sa rozkošnicky ponáľahovala – a chlapci zo Strednej školy Roberta E. Leea by iste boli dali všetko na svete, aby ju pri tom mohli vidieť. „Presne to chcem,“ povedala. „Je to na vracanie, zovšadiaľ počúvam len o Elene a Stefanovi... A teraz sa to začne znovu.“

Caroline sa zháčila a zmlkla, akoby jej ten niekto na druhej strane zložil telefón a ona si to až teraz uvedomila. Prižmúrila oči a zovrela pery. Potom sa pomaly uvoľnila. Oči stále upierala do zrkadla, zdvihla ruku, položila si ju na brucho. Zadávala sa na svoju ruku a tvár jej zmäkla, objavil sa na nej výraz úzkosti a obáv.

Lenže Damon ani na okamih nespustil oči zo zrkadla. Stále to bolo normálne zrkadlo, normálne zrkadlo, normálne zrkadlo! Až v poslednej sekunde, keď sa Caroline odvrátila, sa v skle objavil záblesk červenej.

Plamene?

Čože sa to deje? pomyslel si lenivo, keď sa s trepotom krídel premenil z vrany na oslnivo krásneho mladého muža usadeného vysoko na strome. Bytosť v zrkadle očividne nebola z mestečka Fell's Church. Zrejme sa však chystala narobiť problémy jeho bratovi – a Damonovi na perách zaihral krátky, no očarujúci úsmev.

Nič ho tak nebavilo, ako keď sa jeho samolúby a svätuškársky braček dostával do problémov. Ten braček, ktorý si myslel, že je od neho lepší, lebo odmietal piť ľudskú krv.

Tínedžeri z Fell's Church, ba aj niektorí dospelí, ospevovali príbeh Stefana Salvatoreho a miestnej krásavice Eleny Gilbertovej ako novodobú tragédiu Romea a Júlie. Ona položila život, aby ho zachránila, keď ich oboch držal v zajatí vraždiaci maniak, a on potom umrel od žiaľu. Šepkalo sa dokonca, že Stefan nebol celkom človek... ale niečo iné. Azda démon, do ktorého sa Elena zaľúbila a za ktorého spásu sa obetovala.

Damon poznal pravdu. Stefan bol naozaj mŕtvy, ale už stovky rokov. Naozaj bol upírom, no kto by ho označil za démona, mohol by vyhlásiť vílu Zvonivku za ozbrojenú a nebezpečnú.

Caroline v prázdnej miestnosti zatiaľ stále rozprávala.

„Len počkajte!“ zašepkala a prešla k hromade papierov a kníh na stole.

Vylovila spomedzi nich miniatúrnu videokameru so zeleným svetielkom, čo pripomínalo nežmurkajúce oko. Pripojila ju k počítaču a naťukala heslo.

Damonov zrak bol omnoho lepší ako zrak človeka, a tak videl pohyb štíhlych prstov s nalakovanými nechťami: CFJENAJ. Caroline Forbesová je naj. Úbohé.

Obrátila sa a Damon jej v očiach uvidel slzy. Vzápätí sa na jeho prekvapenie rozplakala.

Sťažka dosadla na posteľ, plakala a knísala sa, občas zaťatou pästou buchla do matraca. Usedavo vzlykala.

Damona to prekvapilo, no potom v ňom prevládli staré zvyky a zamrmlal: „Caroline? Caroline, smiem vojsť?“

„Čo? Kto?“ Preľaknuto sa poobzerala.

„To som ja Damon. Smiem vojsť?“ Vyslovil to akože súcitne a zároveň sa pokúsil ovládnuť jej myseľ.

Všetci upíri vedia takto ovládať mysle smrteľníkov. Ich sila závisí od mnohých faktorov: čím sa živia (najvýživnejšia je ľudská krv), ako vzdoruje vôľa obeť, aký je medzi upírom a jeho obeťou vzťah, aká denná či nočná hodina práve odbila. A ešte od ďalších vecí, ktoré ani Damon celkom nechápal. Chápal len to, keď zacítil zrýchlenie svojej sily – tak ako aj teraz.

Caroline vyčkávala.

„Smiem vojsť?“ spýtal sa spevavo, vábivo, a zároveň škrtil silnú vôľu dievčaťa svojou ešte silnejšou.

„Áno,“ odpovedala a chvatne si poutierala oči, akoby

jej ani trochu nebolo čudné, že sa Damon zrazu objavil za jej oknom na treťom poschodí. Pohľady sa im stretli. „Pod' dnu, Damon.“

Také pozvanie upírovi celkom stačí a Damon grációzne skočil. Jej izba voňala od parfumov, a vôbec nie decentných. Prebudil sa v ňom divoch – zvláštne, ako náhle a neodolateľne ho tentoraz posadla horúčka krvi. Horné očné zuby sa mu o polovicu predĺžili a zaostrili.

Nebol čas na rozhovor ani na prekárание, na bežnú predohru. Gurmán azda čerpá časť slasti z očakávania hostiny, ale on teraz nebol gurmánom. Jednoducho to potreboval. Znovu použil svoju silu, aby ovládla ľudský mozog, a zmätenej Caroline venoval oslnivý úsmev.

Viac spraviť nemusel.

Sama kráčala k nemu – a teraz zastala. Jej pery sa otvorili, chceli vysloviť otázku, no ďalej sa nehli, a zreničky sa jej rozšírili, akoby ani nebola v tmavej izbe. Potom sa stiahli. Zostali stiahnuté.

„Ja... ja...“ vykoktala. „Ach...“

A bolo to. Patrila mu. Tak ľahko ju získal!

Tesáky mu pulzovali slastnou bolesťou, ktorá ho nútila čo najrýchlejšie zaútočiť, ako kobra zaboriť zuby do tepny. Bol hladný – priam vyhladovaný – a celé telo mu horelo od túžby čím skôr sa do sýtosti napíť. Veď aj keby túto nádobu vypil do dna, nájde si iné.

Ani na okamih neuhol pohľadom, len jej nadvihol hla-

vu a obnažil krk, kde sa v jamôčke skrývala pulzujúca tepna. Vychutnával si ju všetkými zmyslami: cítil vôňu krvi, intenzívnu, ostrú aj sladkú, cítil ju až pod kožou. Krútila sa mu hlava. Ešte nikdy nebol taký vzrušený, taký nedočkavý...

Tá nedočkavosť bola taká silná, až sa mykol. Prečo? Veď všetky dievčatá sú predsa rovnaké, nie? Je na tejto niečo zvláštne? Čo sa to s ním porobilo?

Odzrazu to vedel.

Vďaka, ale svoju myseľ si beriem naspäť.

Damon sa otriasol a odrazu rozmýšľal s ľadovým chladom: zmyselná aura, do ktorej sa pred chvíľou zamotal ako do pavučiny, zmizla. Pustil Carolininu bradu a zostal nehybne stáť.

Takmer sa dal ovládnuť tým niečím, čo teraz ako svoj nástroj využívalo Caroline. To niečo sa ho pokúša presvedčiť, aby porušil sľub Elene.

Znovu zazrel v zrkadle záblesk červenej.

Aj tento tvor patril k celému húfu, čo sem priletel, privábený explóziou sily vo Fell's Church. Využíval ho, vábil ho a vodil ho za nos, pokúšal sa ho prinútiť, aby vysal Caroline až do dna. Aby jej vypil všetku krv, aby zabil človeka – a to neurobil, odkedy sa stretol s Elenou.

Prečo?

S ľadovou zúrivosťou sa ovládol a potom začal myslou pátrať po parazitovi. Ešte by tu mal byť, lebo zrkadlo mu

slúži len ako brána pri prechode krátkych vzdialeností. Ten tvor ovládol jeho – jeho, Damona Salvatoreho! Takmer ho zbavil vlastnej vôle.

Nič nenachádzal a to ho rozzúrilo ešte väčšmi. Roztržito si siahol prstami na šiju a myslou vyslal temný odkaz:

Prvý a posledný raz ťa varujem: Daj mi pokoj!

Tú myšlienku sprevádzal výbuchom sily, ktorý sa zableskol na pozadí jeho vlastných zmyslov ako blesk. Výbuch mal niečo zabiť a zraziť – zo strechy, zo vzduchu, z konára... možno to malo dokonca doletieť z vedľajšej miestnosti. Odkiaľkoľvek mohol – a mal – dopadnúť na podlahu ten opovážlivý tvor a on to mal vycítiť.

No hoci Damon cítil, ako sa nad ním zbiehajú mraky, reakcia na jeho náladu, a ako vonku vietor šuchoce konármi, nijaké telo nespadlo a nijaký protivník sa v poslednej chvíli nepokúsil o protiúder.

Nablízku nebolo nič, čo by mu bolo mohlo vstúpiť do mysle, a nič v diaľke nemohlo byť také silné. Damon sa občas hral na márnivého, no v skutočnosti nemal o sebe ilúzie. Bol silný. Tolko vedel. Ak svoje telo dobre živil a chránil sa citov, ktoré ho zbytočne oslabovali, len málo tvorov sa mu mohlo vzoprieť. Aspoň v tejto astrálnej rovine.

Dve také bytosti sa objavili priamo tu vo Fell's Church, ozval sa mu v mysli posmešný hlások, no Da-

mon pokrčil plecami. Na okolí nie sú pôvodní upíri, tých by predsa cítil. Bežní upíri, to áno, už sa sem zbiehajú. Tí však nemajú dosť sily, aby sa mu prebúrali do mysle.

Bol si istý, že na okolí nie je bytosť, ktorá by ho mohla vyzvať na súboj. Takú by bol vycítil – rovnako ako vycítil prítomnosť žeravých tektonických čiar zlovestnej mágie, ktoré vytvorili os pod Fell's Church.

Ešte raz pozrel na Caroline, strpnutú v tranze, ktorým ju spútal. Postupne sa z neho preberie a nezostanú jej nijaké následky – teda aspoň nie po tom, čo jej vykonal on.

Zvrtol sa a graciózne ako panter vyskočil cez okno rovno na strom. Potom plavne klesol desať metrov k zemi.

Damon musel na ďalšiu príležitosť čakať niekoľko hodín. Zúril, no nemal inú možnosť: v mestečku takmer všetky dievčatá spali. Hlad, ktorý v ňom prebudila tá panovačná bytosť, bol až príliš nástojčivý, no zatiaľ z neho neurobil bezmocnú bábku. Vedel však, že veľmi potrebuje krv. A rýchlo.

Až vtedy mu zišlo na um, čo môže znamenať prítomnosť Carolininho hosťa v zrkadle: Ten démonický milenec, ktorý predstieral, že s ňou uzatvára dohodu, ju predhodil Damonovi a bol by sa prizeral jej smrti.

O deviatej sa už vrazil po hlavnej ulici, pomaly prechádzal popri obchode so starožitnosťami, popri reštauráciách aj okolo obchodu s pohľadnicami.

Počkať. Tu je to. Nový obchod, predávajú tam slnečné

okuliare. Zaparkoval a vystúpil z auta s eleganciou, za ktorú vďačil bezstarostným a efektívnym pohybom osvojeným za dlhé stáročia. Damon sa znovu kratučko usmial a hneď zväžnel – zadíval sa na seba v tmavom skle auta. Jasné, som krásny z každého uhla pohľadu, preletelo mu hlavou.

Zvonček na dverách zacinkal, keď vošiel dnu. Za pul-
tom našiel plnoštíhlu krásavicu s hnedými vlasmi zopnu-
tými do chvosta a veľkými modrými očami.

Ostýchavo sa naňho usmiala.

„Zdravím,“ povedala, a hoci sa jej nepýtala na meno, rozochvene doložila: „Som Page.“

Damon si ju nenáhľivo prezrel a ten skúmavý pohľad zakončil úsmevom: lenivým, žiarivým, sprisahaneckým. „Ahoj, Page,“ zatiahol.

Page naprázdno preglgla. „Ako vám pomôžem?“

„Uvidíte,“ prikývol Damon a stále jej pozeral do očí. „Pomôžete mi, to mi verte.“

Potom zväžnel. „Vedeli ste, že v skutočnosti by ste mali byť kastelánkou hradu? V stredoveku?“

Page zbledla a potom sa prudko začervenala. Jej krása tak ešte väčšmi vynikla. „Ja... odjakživa som ľu-
tovala, že som sa nenarodila v stredoveku. Odkiaľ to viete?“

Damon sa iba usmial.